

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/401/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

161/2018. (VII. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2016. december 1-jén előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2018. július 12-én – Fráterné Dr. Ferenczy Nóra testületi tag és Dr. Wildner Domonkos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) Kerületi Rendőrkapitányságra vonatkozó része tekintetében

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y a k.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület a panasznak a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra vonatkozó része tekintetében az eljárást

m e g s z ü n t e t i.

A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság vonatkozásában a panaszos a panaszát visszavonta.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2017. szeptember 10-én történt rendőri intézkedés (magánlakásban intézkedés, és az annak során történt károkozás, a lefoglalás és annak módja), rendőri intézkedés (panasztételi lehetőség biztosítása, iratok kiadása, vagyonvédelmi intézkedés és a birtokos tájékoztatása) elmulasztása és a rendőri hangnem miatt 2017. szeptember 26. napján, postai úton terjesztette elő panaszát, amit 2018. július 3. napján kiegészített.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

I.

1) a) A panaszbeadvány szerint 2017. szeptember 10-én 0 óra 40 perc és 4 óra 40 perc között 24 nem fogadott hívása volt a panaszosnak a mobiltelefonján. Ezen időszak alatt dolgozott, ami közben telefont nem használhatott. 4 óra 50 perckor tudta felvenni a telefont, amikor is a rendőrségtől telefonáltak. Az őt hívó személy arra kérte, hogy nyugodjon meg, illetve arról tájékoztatta, hogy a rendőrség a zárt ajtó feltörésével behatolt az általa bérelt és lakott Bp. *kerület, M. u. [...] sz. alatti lakásba.

A panaszos a hívást követően lakásához sietett. A társasház földszintjén egy rendőr várta, akinek a vezetéknevét a panaszos nem jegyezte meg, csak keresztnévét (K.). A helyszínen tartózkodott még L. G. és L. B., akik a társasházban működő T. G. F. M. Zrt. biztonsági cég biztonsági őrői.

A rendőr és az egyik biztonsági őr (L. B.) felkísértek a panaszost a lakásához, ahol egy rendőrnő várta. A férfi rendőrrel bementek a lakásba, a rendőrnő körülbelül 5 perc múlva ment utánuk, mert előtte a társasházban egy másik ügy kapcsán intézkedett. A panaszos látta, hogy a rendőrség – tűzoltóság közreműködésével való – behatolása következtében a zár teljesen tönkrement, ami miatt az ajtó teljes cseréje szükséges, mivel az a biztonsági funkcióját a továbbiakban nem tudta ellátni.

A rendőrök arról tájékoztatták, hogy a rendőrséghez bejelentés érkezett, miszerint a szomszédok őt három napja nem látták, a kutyája pedig ugat, ezért valami baj történhetett, így behatoltak a lakásba. A rendőrök – a panaszos kérése ellenére – nem közölték a bejelentő nevét.

A panaszos kutyája nem volt a lakásban, a rendőrök közölték, hogy nyugodjon meg, az egyik szomszédnak adták oda, hogy vigyázzon rá. A panaszos elmondta, hogy senkit nem ismer név szerint a házból, amire azt válaszolták, hogy egy földszinti lakónak adták oda.

A panaszos megkérdezte a rendőröket, hogy mit jelent az, hogy három napja nem látták őt a társasházban, amikor a lakók nem is ismerik. A biztonsági őr (L. B.) ekkor jelezte, hogy ő előző nap és az elmúlt napokban is többször látta a panaszost napközben a kutyával, de őt – mint a házban szolgálatot teljesítő biztonsági ört – a behatolás előtt erről nem kérdezték meg.

Kiderült, hogy a rendőrség telefonon is csak azután hívta a panaszost, miután behatolt a lakásba, mivel ekkor találtak a lakásban egy pizzarendelésből maradt blokkot, amin megrendelőként szerepelt a neve és a telefonszáma.

A panaszos elmondta a rendőröknek, hogy a szűnyoghálós ablak és az erkélyajtó is nyitva volt, nem értette, miért kellett a bejárati ajtót tönkre téve behatolni a lakásba. A rendőrök csak azt mondták, hogy parancsra cselekedtek. Később megtudta a panaszos, hogy egy harmadik rendőr érkezett a helyszínre, akinél volt egy irat, amit átadott a tűzoltóknak, akik betörték a lakás ajtaját.

Ezt követően kapott a rendőröktől egy papírt, amelyen egy név (K. K.) és egy telefonszám szerepelt, illetve közölték, hogy ennél a személynél van a kutya. A Facebook Messengeren egy ugyanilyen nevű felhasználó szerepel, akit azonban a panaszos nem ismer, és aki 0 óra 42

perckor üzenetet küldött neki. A rendőröknek megmutatta a felhasználó képét, és megkérdezte, hogy ő-e az a személy, akinek a kutyát odaadták, amire igenlő választ adtak. Elmondták azt is, hogy azért kellett átadni a kutyát, hogy valaki vigyázzon rá, amíg a panaszos hazaér.

Az előzőleg említettek körülbelül 5 óra 15 perc és 6 óra 15 perc között zajlottak le. A rendőrök úgy távoztak a helyszínről, hogy a betört ajtó kapcsán – amit nemcsak bezárni, de becsukni sem lehetett – semmilyen intézkedést nem tettek annak érdekében, hogy a lakásban lévő ingóságok védve legyenek. A lakásban 1.200.000 forint készpénz volt széfben elhelyezve. Aznap (vasárnap) hét lakatost próbált hívni a panaszos, de egyik sem dolgozott, ezért, amikor napközben intézkedett a panaszos az ügy kapcsán, a lakás ajtaja nyitva maradt (a készpénzt magával vitte). Éjszaka, amikor aludt, féltő volt, hogy valaki bemegy, és elviszi a pénzt. A rendőroktől semmiféle írásos dokumentumot nem kapott az intézkedésről.

b) A panaszos reggel 7 óráig próbálta a megadott telefonszámon a szomszédját hívni a kutya miatt, eredménytelenül. Mivel személyesen nem ismerte, nem tudta, hol lakik, ezért bement a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság H. utcai épületébe, ahol egy rendőr nő (Zs. keresztnévű) – aki saját elmondása szerint a készenléti csoport parancsnoka – volt az ügyeletes tiszt. Érkezésekor a csoportparancsnok éppen egy külföldi személlyel foglalkozott, az ajtót többször becsapta, üvöltött. A panaszos a váróból jelezte neki, hogy szeretne az ügyéről beszélni vele, amire válaszul rácsapta az ajtót és magas hangszintet ütött meg vele szemben.

Amikor a panaszos sorra került, bement a rendőrnőhöz, előadta a vele történeteket, és kutyája eltűnését. A rendőrnő azt mondta, hogy ő nem tud az ügyről. A panaszos megkérdezte tőle, ha ő az ügyeletes, miért nem tud arról, amire azt a választ kapta, hogy a tevékenység-irányító parancsnok volt jogosult eljárni és ő adta ki a parancsot a lakásajtó betörésére. A csoportparancsnok ezt követően felhívta a tevékenység-irányító parancsnokot, aki jelezte, hogy tud a rendőri intézkedésről, és a két intézkedő rendőr hamarosan meg fog érkezni a H. utcai rendőrségi objektumba.

Várakozás közben a panaszos megkérdezte az ügyeletes tisztet, hogy kaphat-e valamilyen iratot arról, hogy a rendőrök betörték hozzá, és arról, hogy a kutyája eltűnt, mire a rendőrnő azt felelte, hogy a rendőrök „nem lappal járnak”. Majd ha az intézkedő rendőrök megírják a jelentésüket, a biztosító kérésére, a biztosító kaphat erről igazolást, a panaszos nem.

A panaszos kérte a rendőrnőt, hogy vegyen fel panaszáról jegyzőkönyvet, amire pedig azt reagálta, hogy a BRFK Teve utcai épületében tud az ügyben panaszt tenni. Azt is mondta, hogy további információért a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Tevékenység-irányítási Központjához (a továbbiakban: TIK) tud fordulni.

A panaszos érdeklődött a rendőrnőnél arról is: ha bárki bejelentést tesz arra vonatkozóan, hogy az illetőt nem látta három napig, akkor mindig betörik-e az ajtót, amire azt a választ kapta, hogy „az anyagi javak az élet védelme felett állnak, sem ő, sem a panaszos nem vonhatják kétségbe a bejelentő jóhiszeműségét”.

Amikor megérkeztek az intézkedő rendőrök, a csoportparancsnok megkérdezte tőlük, hogy ők adták-e oda a kutyát a panaszos szomszédjának, és ő miért nem tud az egész esetről. A rendőrök azt válaszolták, hogy kizárólag a tevékenység-irányító parancsnoknak tettek

jelentést, mert ő küldte ki őket. Az ügyeletes tiszt kérte a rendőröket, hogy írjanak jelentést az eseményekről, és menjenek vissza a panaszossal a társasházba és keressék meg a kutyát.

A két rendőrrel körülbelül 8 órakor visszatért a panaszos a társasházba, ahol a rendőrök az * emelet *-es ajtóhoz kísérték. 10-12 perces csengetés, kopogás, telefonhívás után K. K. ajtót nyitott. Elmondta, hogy már nincs nála a kutya, továbbadta a barátnőjének, H. P.. A rendőrök kérésére megadta a barátnő telefonszámát, illetve fel is hívta a nőt, aki azt mondta, hogy fél óra múlva visszahozza a kutyát. A rendőrök megkérdezték, hogy ez a panaszos számára megfelelő-e, amit ő elfogadott. A rendőrök ezt követően távoztak a helyszínről.

c) A kutyát azonban nem hozta vissza H. P. a megjelölt fél órán belül. Később már telefonon azt mondta, hogy mivel ő vidéken van, 14 és 15 óra között fogja visszahozni a kutyát. 10 és 11 óra között a panaszos megpróbálta felhívni a nőt a kutya a visszaadásával kapcsolatban, de nem vette fel a telefont. Ezután felhívta a szomszédnőt, és felelősségre vonta a kutya továbbadásával kapcsolatban, aki azt mondta: örüljön a panaszos, hogy vigyáznak a kutyára.

Napközben felhívta a panaszost egy férfi (P. B.), akit a panaszos ismer is, aki azt mondta rá, hogy ő egy beteg ember, és ellene állatkínzás miatt feljelentést fognak tenni, a kutyát pedig nem fogja visszakapni.

Napközben a panaszos bement a H. utcai rendőrségi épületbe, ahol azonban érdemi felvilágosítást nem tudtak neki az ügyben adni, és azt mondták, menjen a B. utcai objektumba további információért. A panaszos oda is elment, ahol szintén nem tudtak a részére felvilágosítást adni. Az eljáró rendőr azt is mondta, hogy azon a helyen panaszt sem tud tenni. Jelezte a panaszos, hogy nem tartja megfelelő eljárásnak, hogy a két objektum rendőrei egymásra mutogatnak.

A panaszos ezt követően olyan információt szerzett, hogy kutyája Bp. *kerületében van, ezért 19 óra és 20 óra 30 perc között a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság A. E. úti objektumába ment, hogy feljelentést tegyen kutyája eltulajdonítása miatt. Az eljáró rendőr megtagadta a feljelentés jegyzőkönyvbe foglalását amiatt, mert egyrésztől ügyeleti idő volt, másrésztől az eset Bp. kerületében történt, és visszairányította oda.

d) Ezt követően, 22 óra körül a panaszos ismételt megjelent a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság H. utcai objektumában. Ekkor megtudta, hogy ismeretlen személyek feljelentést tesznek a panaszos ellen a kutyájának sérelmére elkövetett állatkínzás vétsége miatt (a büntetőeljárás száma: [...] bü.), illetve a rendőrség elrendelte a kutya lefoglalását, ami 23 órakor megtörtént. A kutya fizikai átadása a panaszos szomszédjának hajnalban, valamikor 0 óra 40 perc és 4 óra 50 perc között történt.

0 óra 40 perc és 23 óra között a kutya ismeretlen helyen tartózkodott, a panaszosnak nem volt tudomása arról, mit csináltak vele, semmilyen hivatalos dokumentum nem készült az ügyben. A lefoglalást végző rendőr úgy foglalta le a kutyát, hogy nem győződött meg annak egészségügyi állapotáról, hiszen nem is volt ott a kutya. A panaszos szerint a rendőrnek a lakás betörése után a kutyához hatósági állatorvost kellett volna hívnia, aki az állat akkori állapotáról reális és elfogulatlan szakvéleményt ad. Ez nem történt meg, ezért a panaszos véleménye szerint, mivel a kutyát csak 21 óra elteltével foglalták le, az egész büntetőeljárás jogszerűsége megkérdőjelezhető, mivel az eljáró rendőr nem tartotta be az eljárási

szabályokat. Amennyiben a rendőr megítélése szerint fennállt az állatkínzás vétsége gyanúja, hivatalból feljelentést kellett volna tennie, azonban ebben az esetben is a helyszínen hatósági állatorvos kirendelése vált volna szükségessé.

e) Az eset óta eltelt időben a panaszos több alkalommal járt a BRFK H. utcai objektumában írásos dokumentumok kikérése céljából, a panasz benyújtása előtt utoljára 2017. szeptember 22. napján 14 óra körül. Akkor azt közölték vele, hogy a következő héten menjen vissza a lakásba való behatolással kapcsolatos igazolások miatt. A panaszos közölte, hogy neki szüksége van az iratokra, mert a biztosító és a bérbeadó felé is igazolnia kell az eseményeket.

Egy másik időpontban, amikor a kutyája kapcsán indult büntetőeljárás miatt a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság H. utcai objektumában volt, a csoportparancsnok megkérte, hogy várjon rá a panaszos, ha végzett. Várt rá fél órát, majd a rendőrő letámadta őt félhangosan a folyosón: a kutya lefoglalásáról szóló határozat ellen előterjesztett panaszára utalva azt kérdezte, hogy miért ír panaszt a rendőrség ellen, ha a bejelentőre haragszik. A panaszos elmondta neki, hogy véleménye szerint az eljáró rendőrök (bár nem feltételezett róluk rosszindulatot) súlyos eljárási hibát vétettek, amikor odaadták a kutyát egy ismeretlen személynek, és nem hívtak hatósági állatorvost, és a rendőr ebben a körben nem mérlegelhetett. Innentől kezdve az egész eljárás, valamint a kutya állapota a későbbiekben megkérdőjelezhető. A csoportparancsnok erre azt válaszolta, hogy az nem volt kötelező, és örüljön, hogy nem az Illatos útra vitték a kutyáját.

2) a) A panaszos hivatkozott a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 39. §-ának (1) bekezdés c) pontjára („a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében.”) Figyelemmel arra, hogy közveszély, életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély az intézkedést megelőzően nem állt fenn, nem volt mit elhárítani, illetőleg nem volt kit kimenteni. A rendőröknek ahhoz, hogy az Rtv. idézett rendelkezése alapján behatoljanak egy magánlakásba, az intézkedés előtt meg kell győződniük arról, hogy közveszély (életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély) fennáll-e. A konkrét intézkedést megelőzően a rendőrök kizárólag egy olyan bejelentő megállapítására hagyatkoztak, aki a panaszost nem is ismeri. A társasházban szolgálatot teljesítő biztonsági őr megkérdezése nélkül értékelték úgy a helyzetet, hogy jogosultak a panaszos lakásába történő behatolásra. Mind a szűnyoghálós ablak, mind az erkélyajtó nyitva volt, így meg lehetett volna arról győződni, hogy sem közveszély, sem az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély nem állt fenn. Emiatt a behatolás indokolatlan és jogszerűtlen volt.

b) A panaszos hivatkozott Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének VI. cikkének (1) bekezdésére („mindenkinnek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák”), valamint a XIII. cikk (1) bekezdésére („mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár”). Hivatkozott továbbá az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésére („mindenkinnek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”)

Megállapítása szerint a rendőrség említett eljárása – az általa bérelt és lakott lakásba történt indokolatlan és jogszerűtlen behatolás és a bejárati ajtó megrongálása – sértette a panaszos felsorolt alapjogait (magánélet és otthon tiszteletben tartásához, a tulajdonhoz és a tisztességes eljáráshoz való jogát).

c) A panaszos álláspontja szerint a rendőri intézkedés nem felelt meg továbbá az Rtv. 15. §-ában írt arányosság követelményének sem. A lakásba az udvarról keresztül is be lehetett volna jutni a nyitott erkélyajtón, és ezzel nem okoztak volna a rendőrök kárt és alapjogi sérelmet neki.

d) A panaszos hivatkozott továbbá az Rtv. 39. §-ának (3) bekezdésére („a birtokos távollétében történt behatolást követően – a végrehajtási eljárásban való közreműködés kivételével – a rendőrség köteles a birtokost tájékoztatni, és a vagyoni védelem érdekében szükséges intézkedést megtenni”).

Az Rtv. nem teszi lehetővé, hogy egy ismeretlen személynek adják oda a feltört ingatlanban található, tulajdonában álló dolgokat, ide értve a kutyát is. A rendőröknek az Rtv. említett rendelkezése alapján a kutya és a panaszos vagyontárgyai kapcsán meg kellett volna tenniük a szükséges vagyoni védelemi intézkedéseket. Azzal, hogy a rendőrök egy ismeretlen személynek átadták a kutyát és úgy távoztak a helyszínről, hogy a vagyoni védelem érdekében semmilyen intézkedést nem tettek, cselekményeikkel megsértették a panaszos tulajdonhoz és a tisztességes hatósági eljáráshoz való alapjogát.

Utóbbi két alapjog sérelmét idézte elő az is, hogy a kutyához a rendőrök nem hívtak állatorvost.

Az Rtv. 39. §-ának (3) bekezdése a birtokos tájékoztatását is előírja. Ezzel összefüggésben a panaszos hivatkozott arra, hogy az eseményeket követő két héttel sem kapott, kérése ellenére sem, olyan dokumentumot a rendőrségtől, amely az ügy körülményeit tisztázná. Emiatt az ügyben további intézkedéseket nem tudott tenni, és a panasz megírásakor is hátrányt szenvedett, mivel nem ismerte az ügy valamennyi körülményét. Ez a helyzet a tisztességes eljáráshoz való alapjogát sérti.

e) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon szolgálatot teljesítő rendőr azon cselekménye, hogy megtagadta a panaszos által megtenni kívánt feljelentés jegyzőkönyvbe foglalását, sértette az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapjogát.

3) A panaszos a Testület előtt 2018. július 3. napján úgy nyilatkozott, hogy a továbbiakban nem kívánja a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon szolgálatot teljesítő rendőr vonatkozásában a panaszjárás továbbfolytatását. Elmondása szerint az érintett rendőrkapitányság vezetője felkereste a panaszost telefonon, és elnézést kért beosztottja intézkedése miatt.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az

azzal kapcsolatos további rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

1) A panaszossal szemben a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság állományába tartozó rendőrök jártak el: a helyszínen (a panaszos lakásánál) Rendészeti Osztály Járőrszolgálati Alosztály két r. őrmestere (*L. P., T. K. Zs.*) foganatósított intézkedést. A panaszossal szemben indult büntetőeljárás előadója a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztály r. hadnagya (*Cs. V.*). A készenléti csoportvezetői feladatot a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály r. őrnagyánójé (*Dr. V.-T. Zs.*) látta el.

2) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a „Küldés leírása” megnevezésű dokumentumokat, amelyek alapján megállapítható, hogy három telefonos bejelentés történt a panaszolt rendőri intézkedést megelőzően.

a) 2017. szeptember 9-én 23 óra 39 perckor egy állampolgár (*P. M.*) tett bejelentést a **-es segélyhívó számon a BRFK ügyeletére, miszerint a Bp. kerület, M. utca [...] szám alatti helyen, a C. H. lakópark * épület *. emelet *-as lakásban szeptember 6-a, 7-e óta iszonyatosan nyüszít egy kiskutya. A lakásban fény sincs azóta, és a tulajdonos fiatalembert sem látták. A bejelentő a telefonszámon elérhető, szívesen segít az intézkedő járőröknek. A kezelési mód: beavatkozás, elintézési mód: egyéb.

b) 2017. szeptember 9-én szintén 23 óra 39 perckor egy másik állampolgár (*H. P.*) tett bejelentést a 112-es segélyhívó számon arról, hogy a Bp. kerület, M. utca [...] szám alatt az egyik lakásban egy kutya napok óta vonyít. A bejelentő tudomása szerint laknak a házban, most próbáltak csengetni, de nem nyitott senki ajtót.

c) 2017. szeptember 9-én 23 óra 41 perckor egy harmadik állampolgártól (*K. K.*) érkezett telefonos bejelentés a 112-es segélyhívó számon a BRFK ügyeletére, miszerint az előző bejelentésekben is megjelölt helyen egy kutya napok óta vonyít. Szerda óta így van ez. Mozgást sem látnak a lakásban. Tartanak tőle, hogy az ott lakó rosszul van.

A dokumentum munkanapló rovata szerint a járőr megjelent a megadott címen, és a portaszolgálat megpróbálta kinyitni az ajtót, de nem tudta, mert belülről benne van a kulcs. A tűzoltókat és mentőket értesítették. Tűzoltók az ajtón keresztül bejutottak, a lakásban nincs senki, csak a kutya, azt a szomszéd magához veszi. A lakást megtekintették, nem volt bent senki. „A járőröknek az ott lévők nyilatkozták, hogy a kulcs belülről benne van az ajtóban, ezért lett küldve tűzoltó és mentő, illetve a 3 esetlap is erről árulkodik, hogy ott van valami baj az ott lakóval”. Az ajtót nem lehet vissza zárni. A lakásban a panaszos lakik, aki a mobiltelefont nem veszi fel.

A bejelentést rögzítő rendőr a panaszost elérte, aki hazafelé tart. A panaszos közölte, hogy panasszal fog élni.

Az elintézés típusa: adatgyűjtés, helyszín megtekintése, illetve rendőri jelentés készül az esettel kapcsolatban.

A rendőrség 2017. szeptember 9-én 23 óra 59 perckor indult a helyszínre, ahova másnap 0 óra 9 perckor érkezett meg. A rendőri intézkedés befejezésének időpontja 5 óra 25 perc.

3) A helyszínen intézkedő rendőrök jelentése az alábbi adatokat tartalmazza.

2017. szeptember 10. napján a rendőrök gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság illetékességi területén, a Tevékenységirányítási Központ (a továbbiakban: TIK) alárendeltségben. Szolgálatuk teljesítése során, 1 óra 10 perckor a Belváros Központ utasítására megjelentek a kérdéses lakásnál, mert oda rendőri intézkedést kértek.

A rendőrök a helyszínre érkezést követően felvették a kapcsolatot a bejelentővel, *K. K.*, aki elmondta, hogy az érintett lakásban életvitelszerűen tartózkodó, számára ismeretlen férfit (a panaszost) napok óta nem látták, csak a kutya vonyítását hallják, attól tartanak, valami baj történhetett a férfivel. A bejelentő azt is elmondta, hogy ugyanolyan bejárati ajtóval rendelkezik, mint a panaszos, és szerinte a kulcs benne van a zárban.

Ezt követően a rendőrök felvették a kapcsolatot *Cs. L. G.*, a *T. G.* biztonsági cég alkalmazottjával, aki elmondta, hogy a fenti lakáshoz tartozó lakáskulcs nem volt a portaszolgálaton.

A történeteket a járőrök jelentették a B. Központnak, amely a Katasztrófavédelem, illetve az Országos Mentőszolgálat munkatársait irányította a helyszínre.

A katasztrófavédelem részéről 0 óra 20 perckor egy tü. zászlós érkezett meg, majd megkezdték a bejárati ajtó felnyitását.

A bejárati ajtó felnyitását követően *L. B.*, a *T. G.* biztonsági cég alkalmazottja jelezte a rendőröknek, hogy 2017. szeptember 9-én, az esti órákban látta a panaszost, amint az épületet elhagyja.

A lakásba bejutást követően megállapították, hogy a panaszos nem tartózkodik a lakásban, csak a kutya, ami a radiátor csövéhez volt kikötve.

A lakásban személyes okmányt nem találtak a rendőrök, csak egy ételrendelési bizonylatot, amelyen a panaszos neve szerepelt, és egy mobiltelefonszám. Az adatokat a járőrök továbbították a B. Központ részére. A Központ közölte, hogy a telefonszám tulajdonosa a panaszos, feltehetőleg ő tartózkodik életvitelszerűen a lakásban.

Továbbiakban a Belváros Központ megpróbálta kiértékelni a panaszost, ami 4 óra 15 perckor sikeres volt. A panaszos 4 óra 55 perckor a helyszínre érkezett, a rendőrök akkor tájékoztatták a történetekről. Elmondta a rendőröknek, hogy aznap éjszaka dolgozott mixerként, ezért nem tartózkodott otthonában.

A kutya gondozásáról a gazdájához történő visszajuttatásig a bejelentő (*K. K.*) gondoskodik.

A rendőrök a jelentésben megjegyezték, hogy az esettel kapcsolatban 3 bejelentés is érkezett, amelyeket esetlapon rögzítettek.

A rendőrök a személyeket a körözési nyilvántartásban ellenőrizték, abban nem szerepeltek.

4) A Tűzoltóság tű. zászlós tűzoltásvezetőjének 2017. szeptember 10-én 0 óra 39 perckor készített „Tűzeseti / műszaki mentési adatlap” megnevezésű dokumentuma szerint az esemény típusa műszaki mentés, beavatkozást igénylő esemény. A károsult magánszemély. Az észlelés időpontja 2017. szeptember 10. 0 óra 9 perc, a jelzés 0 óra 11 perckor történt meg, a „felszámolás” 0 óra 39 perckor történt meg.

A „káreset fajtája” rovatban az életmentést; a beavatkozást nehezítő tényezőknél a megközelítést, behatolást jelölték meg. Egyéb közreműködő a rendőrség, a mentők és magánszemélyek voltak. Az adatlap szerint a vélelmezett kárérték 100.000 Ft volt. A „téves jelzés forrása” rovat üresen maradt. Az adatlapon továbbá az alábbi információt tüntették fel: „a jelzett helyen „a 4. emeleti lakásból személy több napja nem adott magáról életjelet. A raj a rendőrség kérésére a bejárati ajtót erőszakos úton kinyitotta. A lakásban egy kistermetű kutyát találtunk, a lakó nem tartózkodott a lakásban. A helyszínt a rendőrségnek átadtuk.”

5) A Testület felvilágosítás-kérése alapján a rendőrök utólag jelentést készítettek a panaszolt intézkedések részleteit illetően.

a) A panaszos lakásánál intézkedő r. őrmesternő kiegészítő jelentése azt tartalmazza a rendőri intézkedésre okot adó körülményként, hogy arról tettek bejelentést, miszerint a panaszost a lakcímén „napok óta nem látták, a kutyája pedig folyamatosan vonyít és kapar, a lakásból pedig szúrós szag áramlott kifelé, ezért attól tartanak, valami baj történhetett”.

A rendőrök felvették a kapcsolatot két bejelentővel (*K. K. és H. P.*), akik elmondták, hogy a lakásban életvitelszerűen tartózkodó férfit napok óta nem látták, csak a kutya sírására lettek figyelmesek, és attól tartanak, hogy a férfi rosszul van. Az egyik bejelentő (*K. K.*) és a biztonsági cég alkalmazottjának (*Cs. L. G.*) elmondása, illetve a megállapítottakat követően a Központ felé jelentés, és a mentők és a Katasztrófavédelem értesítésének körülményei tekintetében a kiegészítő jelentés az elsődleges jelentésben foglaltakkal megegyezik.

A bejárati ajtó felnyitását követően jelezte a biztonsági cég alkalmazottja a rendőröknek, hogy 2017. szeptember 9-én az esti órákban látta, az ismeretlen férfi elhagyja az épületet.

A lakás felnyitását követően többszöri felszólítás ellenére sem lépett ki senki, ezért a r. őrmesternő belépett a lakásba, és megállapította, hogy emberi élet nincs veszélyben, azonban egy kistermetű, zsemleszínű francia bulldog kutyát a bejárati ajtó mögött található radiátor csövére egy kb. 1-2 méter hosszúságú pórázra kötöttek. A kutya előtt két tányér volt kihelyezve, az egyik üres volt, a másikban víz volt. A kutya mellett vizelet, illetve ürülék volt.

A kiegészítő jelentés megismétli, hogyan találtak rá a lakásban a panaszos adataira, és vette fel vele a kapcsolatot a központ. A hazaérkező panaszosnak a r. őrmesternő jogi felvilágosítást adott, illetve tájékoztatta őt a panasztételi lehetőségéről és annak módjáról, amire azt nyilatkozta, hogy meg is fogja tenni.

A kutyát – a Belváros Központtal történő egyeztetést követően, az engedélyével – *K. K.* részére adták át, mivel azt állította, hogy ismeri a panaszost. Az átadást megelőzőleg a kutya állapotáról fényképfelvételt nem rögzítettek, jegyzőkönyv az átadásról nem készült.

A rendőr megkérte a panaszost, hogy mutasson be papírt a kutyát illetően, azonban azt hajtogatta, hogy „ezt nem hiszem el”. A kutya visszajuttatása érdekében valóban egy papírlapra rögzített nevet és telefonszámot adott át a rendőr a panaszosnak, illetve elmondta neki, hogy felveszi a kapcsolatot K., aki visszajuttatja hozzá a kutyát, amire azt felelte, hogy „ez nem normális, ő megoldja”. Ennek ellenére a későbbiekben már nem ez hangzott el a panaszos részéről.

Az intézkedés végén a lakás bejárati ajtaját kulccsal zárni nem lehetett, a panaszos azt nyilatkozta, hogy azonnal meg fogja csináltatni. Az ajtó állapotáról fényképfelvétel nem készült.

A lakás felnyitása és a panaszos érkezése között a rendőrök a helyszínt biztosították, azt el nem hagyták.

A helyszín elhagyását követően a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztályának objektumába haladéktalanul elkészítették a rendőri jelentést.

A r. őrmesternő továbbá úgy nyilatkozott, hogy az eltelt időre való tekintettel a saját, illetve a panaszos szavait felidézni pontosan nem tudja.

b) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály r. őrnagya (Dr. V.-T. Zs.) utólagos jelentése az alábbi információkat tartalmazza.

2017. szeptember 10-én a reggeli órákban, a r. őrnagynő szolgálatának végén megjelent a Rendőrkapitányságon a panaszos, és a kutyájáról érdeklődött az „ügyeletes tisztet” keresve. A rendőr kérdésére elmondta, hogy a szomszédja bejelentést tett a B. Központnak, miszerint őt nem látták egy ideje és azt feltételezi, hogy történt valami vele. A r. őrnagy elmondta neki, hogy nem tud az esetről semmit, mivel erről az éjszaka folyamán jelentést nem kapott. Azt is elmondta a panaszosnak: lehet, hogy csak ezidáig még nem érkezett be az intézkedésről szóló jelentés. A panaszos pikírt hangnemben kérdezte a rendőrtől, hogy az hogy lehet, hogy nem tud az esetről. A rendőr elmondta, hogy a bejelentés a 112-es segélyhívószámra érkezett, ezért a B. Központ irányította az intézkedést, és kérte, hogy legyen türelemmel. Ahhoz, hogy segíteni tudjon a panaszosnak, felvette a kapcsolatot a B. Központtal, és azt a tájékoztatást kapta, hogy bejelentés érkezett, az említett okokból.

Ekkor a r. őrnagynő a csoportvezetői helyiségbe invitálta a panaszost, és megkérdezte tőle ezen információk birtokában, hogy miben segíthet. Elmondta, hogy kifogásolja az intézkedés jogosultságát, mert betörték az ajtaját és neki ezzel kapcsolatban kára keletkezett. Elmondta, hogy a kutyáját az intézkedés során egyik szomszédjának adták megőrzésre, és szeretné visszakapni. A r. őrnagy felhívta telefonon a szolgálatirányító parancsnokot, mivel rendőri jelentés addig nem érkezett be a Rendőrkapitányságra. A szolgálatirányító parancsnok beküldte a két intézkedő járőrt, hogy a r. őrnagynő tájékozódhasson az esetről.

A járőrök igen gyorsan beérkeztek a Rendőrkapitányságra, és a r. őrnagy tájékoztatást kért tőlük a történetekről, ennek fényében rendelkezett arról, hogy segítsen a kutya gazdájának való visszaadásában. Ezen beszélgetés alatt végig segítőkész volt a panaszoshoz, igyekezett számára minden szükséges felvilágosítást és segítséget megadni. Megkérdezte tőle, hogy ez így megfelelő lesz-e a számára, melyre azt a választ kapta, hogy igen, szeretné a kutyáját

ilyetén formán visszakapni. Kifogásolta a korábbi intézkedést, de azt nem említette, hogy panasszal kíván élni, és a rendőr úgy tudja, hogy miután nem kapta vissza a kutyáját, akkor sem tett feljelentést. Kifogásolására a r. őrnagy tájékoztatta, hogy az élet és testi épség védelme előtte áll a vagyonyvédelemnek, így mivel nem feltételezhetik az intézkedő rendőrök a bejelentő rosszhiszeműségét, a jogszabályoknak megfelelően jártak el, amikor betörték az ajtót.

Mivel a r. őrnagynő szolgálati ideje reggel 9 órakor lejárt, az esettel kapcsolatos információit az őt váltó csoportvezetőnek is átadta. A további intézkedésről nem volt tudomása, így az arról készített jelentést sem látta.

c) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának r. hadnagy előadója (Cs. V.) utólagos jelentésében előadta, hogy az elrendelt nyomozás során a panaszost, amikor telefonon, e-mailben vagy személyesen megkereste, minden alkalommal tájékoztatta, amennyiben az információ kiadása a nyomozás érdekeit nem sértette.

Miután az ügyet kiszignálták a rendőrré, 45 percet konzultált a panaszossal, aki napi szinten is kereste őt. A r. hadnagy a napi elfoglaltságai és a 25 ügye mellett igyekezett a panaszost informálni az ügy állásáról. Amint a kutyát át lehetett adni a gazdájának, soron kívül intézte a kiadást, illetve az ajtóra vonatkozó igazolás kiállítását.

6) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság r. alezredes vezetőjének tájékoztató levele az Állásfoglalás II. rész 2)-5) pontjaiban ismertetett dokumentumokban foglaltakhoz képest az alábbi többlet információkat tartalmazza.

a) 2017. szeptember 9-én 23 óra 34 perckor *H. P.*, 23 óra 39 perckor *P. M.*, 23 óra 41 perckor *K. K.* tett bejelentést a TIK felé, amelyek alapján rendőri intézkedést fogantatosítottak a panaszos által bérelt lakásnál. Ekkor a panaszossal szemben nem történt rendőri intézkedés. Az intézkedés folyamányaként a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon büntetőeljárás rendeltek el, amelynek során, 2017. szeptember 10-én a panaszostól lefoglalták a tulajdonát képező, *B.* névre hallgató francia bulldogot.

b) A helyszínen *K. K.* és *H. P.* bejelentő tartózkodott. A későbbiekben a helyszínen a Kataszrófavédelem munkatársai jelentek meg, akik a fenti lakás bejárati ajtaját felnyitották.

c) A bejelentés tartalma szerint a panaszos lakásából napok óta kutyavonyítás hallatszott, a lakásban mozgást nem észleltek. A panaszos értesítése telefonon keresztül történt meg, aki az értesítést követően, 4 óra 55 perckor érkezett a helyszínre.

d) A Testület azon kérdésére, hogy adtak-e felvilágosítást a rendőrök arról, milyen okból történt rendőri intézkedés, a kapitányságvezető azt válaszolta, hogy „a panaszos a helyszínen teljes körű felvilágosítást kapott”.

e) A lakásba való bejutást követően a radiátorhoz kikötött kutyát az egyik bejelentő szomszéd, *K. K.* részére adták át a tulajdonos megérkezéséig. A panaszos a helyszínen nem, csak későbbiekben, a büntetőeljárás során igazolta tulajdonjogát.

A kutya átadásakor sem jegyzőkönyv, sem pedig felvétel nem készült.

A panaszos azon állítása tekintetében, hogy egy cetlit adtak át neki a kutyát megőrző nevével és telefonszámával, a r. alezredes azt nyilatkozta, hogy „a kutya K. K., a panaszos szomszédjánál lett elhelyezve addig, míg a panaszos meg nem érkezik. A panaszos a kutya elhelyezéséről tájékoztatva lett.”

f) A megrongált bejárati ajtó tekintetében a tájékoztató levél azt tartalmazza, hogy az a lakásba való bejutás után nem volt zárható. Az ajtóról felvétel nem készült. Az ajtó a panaszos megérkezéséig a rendőrség által őrizve volt.

g) A panaszos a helyszínen is és a büntetőeljárás során többször kapott felvilágosítást a bejárati ajtóban keletkezett kár megtérítése miatt. Figyelemmel arra, hogy a bejárati ajtó biztosítva volt, a rendőrség az igazolást az illetékes biztosító részére megküldte.

h) Abban a kérdésben, hogy a panaszos és a csoportparancsnok között milyen tartalmú beszélgetés történt, és a rendőr milyen hangnemben beszélt a panaszossal, a tájékoztató levélben az szerepel, hogy a panaszos a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra való beérkezésekor a c. r. őrnagy készenléti csoportvezetőtől kért tájékoztatást, aki – annak ellenére, hogy a rendőri intézkedésről nem rendelkezett információval – segítőkészen, a maximális tiszteletet megadva beszélt a panaszossal.

A panaszos azon állítása tekintetében, hogy panasszal kívánt élni, de a csoportparancsnok a BRFK T. utcai épületébe küldte panaszt tenni, a r. alezredes tájékoztató levele azt tartalmazza, hogy a panaszos a készenléti csoportvezető részére nem jelezte, hogy a rendőri intézkedés ellen panasszal kíván élni, pusztán kifogásolta az intézkedés jogosultságát. Ezáltal a készenléti csoportvezető nem küldte a BRFK T. utcai épületébe.

A készenléti csoportvezető – miután tájékozódott a rendőri intézkedésről – valóban felvette a kapcsolatot a B. utcai objektummal, és rendelkezett arról, hogy az intézkedő járőrök segédkezzenek a kutya visszaszerzésében. Ezt a körülményt azonban sem az elsődleges, sem az utólag készített rendőri jelentésben nem rögzítették, csak később, a panaszos ellen indult büntetőeljárásban a rendőrök tanúkihallgatása során.

i) Tekintettel arra, hogy a korábbi rendőri intézkedésről jegyzőkönyv nem készült, így megfelel a valóságnak a panaszos azon állítása, hogy abból nem kapott a panaszos egy példányt.

j) Megfelelnek a valóságnak a panaszos azon állításai, miszerint egyrészt a társasház 1. emelet 104-es ajtóhoz kísérték a panaszost, ahol hosszas csengetés, kopogás és telefonhívás után K. K. nyitott ajtót, és elmondta, hogy a kutyát már H. P. helyezték el, másrészt az is, hogy a rendőrök kérésére K. K. megadta H. P. telefonszámát, aki valóban ígéretet tett arra, hogy a kutyát fél órán belül visszahozza.

A második rendőri intézkedés során – a H. P. történt telefonos kapcsolatfelvételt követően – a panaszos azt a tájékoztatást kapta, hogy kutyáját fél óra múlva kapja vissza. Ekkor a panaszos közölte az intézkedő rendőrökkel, hogy a továbbiakat megoldja, így a panaszos és az intézkedő rendőrök is távoztak a helyszínről.

k) A panaszos azon állítása, hogy a kutyáját nem kapta vissza, megfelel a valóságnak. A panaszos 2017. szeptember 10-én, a reggeli órákban tért vissza a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra. Ekkor kért tájékoztatást a készenléti csoportvezetőtől, majd tért vissza K. K. lakásához az intézkedő rendőrökkel.

A rendőrségnek ugyanakkor nincs tudomása arról, a panaszos járt a B. utcai objektumban, illetve, hogy ott tájékoztatást kapott.

l) A panaszos a kutyája eltűnése miatt nem tett feljelentést.

A rendőrségnek nincs tudomása, hogy a panaszos 2017. szeptember 22-én a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság járt, hogy kikérje a szeptember 11-én foganatosított rendőri intézkedésről készült jegyzőkönyvet, amikor is megkérték, hogy a következő héten menjen vissza. Ellenben a panaszos naponta vette fel a kapcsolatot telefonon a büntetőügy r. hadnagy előadó nőjével, aki a panaszos kártérítésre irányuló kérelmére minden alkalommal teljes körű felvilágosítást adott. Miután az előadót tájékoztatta a lakást biztosító társaságról, az igazolást a rendőrség elkészítette.

A panaszossal szembeni büntetőeljárást 2017. október 19-én megszüntette a nyomozó hatóság. A rendőrségnek nincs tudomása arról, hogy a kutya kinél van. 2017. október 12-én a kutya lefoglalását megszüntették, és azt a tulajdonos részére kiadták.

7) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 244. §-ának (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő, maradandó egészségkárosodást vagy pusztulást okozva elkövetett állatkínzás vétségének megalapozott gyanúja miatt elrendelt nyomozásban keletkezett büntügyi iratokat, amely közül a panaszügy szempontjából az alábbiak bírnak jelentőséggel.

a) 2017. szeptember 10-én 19 óra 31 perckor tett feljelentést K. A., a panaszos szomszédja, aki először magához vette a kutyát.

A feljelentő előadta, hogy a K. Állatvédelmi Járőrszolgálat Egyesület (a továbbiakban: Egyesület) vezetője. A feljelentés napján 10 óra körül kaptak egy telefonos lakossági bejelentést – H. P., akinek a kutyát a rendőrség a gondjára bízta másik két barátnője társaságában, akik a házban laktak miután a kutya gazdája nem került elő – arról, hogy az éjszakai órákban a panaszos lakásában a Katasztrófavédelem együttműködésével történt egy rendőri intézkedés. Annak során a lakás ajtaját felnyitották, és ott radiátorcsőhöz volt kikötve egy 6 hónapos francia bulldog kölyökkutya, flexi pórázzal. A kutya teljesen egyedül volt, és – a bejelentés alapján – több napja bezárták a lakásba, hallani lehetett a nyüsztését. Elmondta a hölgy (H. P.) azt is, hogy a kutya maga alá piszkított a lakásban, az ürülékében és a vizeletében feküdt, amikor a lakásba bementek. Az Egyesület, miután megkapta a bejelentést, személyesen is kiment a bejelentő (Bp. kerület, L. utca [...] szám alatti) lakásához, és gondozásába vette a szemmel láthatóan kórosan alultáplált kutyát, majd pedig elszállította a Bp. kerületében működő D.-P. Állatgyógyászati Központba, ahol egy állatorvos megvizsgálta, és arról kezelési lapot állított ki. Az állatorvos szintén megállapította azt, hogy a kutya alultáplált, illetve, hogy az állat szőrén, több helyen pörkös felrakódás látható, a bal szemén pedig pigmentált dudoros elváltozás van. A kutya bal térdkalácsa kissé laza, mindkét irányba kimozdítható, a füle enyhén gyulladt, és a bal oldalán egy kisebb csomó is van. A kutyát

másik rendelőben látták el chippel, és egy veszettség elleni oltást kapott, az összes többi oltása hiányzik, „ebből is látszik mennyire felelős a gazdája a kutyának”. Az orvosi vélemény alapján az Egyesület a kutyát a gondozásába vette és nem kívánják a tulajdonosnak visszaadni, illetve nem akarják, hogy a kutya visszakerüljön a gazdájához, mert véleményük szerint állatkínzás gyanúja merült fel.

A feljelentő elmondta, hogy aznap többször is kapott telefonhívást a kutya tulajdonosától, de a telefont nem vette fel, személyesen nem beszélt a panaszossal. Onnan tudja, hogy a kutya gazdája lehet az illető, mivel kapott tőle sms üzenetet is, hogy adja vissza neki a kutyáját. Erre a feljelentő nem hajlandó addig, amíg nem zárható ki az állatkínzás. Ugyanakkor jogtalanul sem akarja az Egyesület gondozásában tartani a kutyát, ezért kéri a rendőrséget: amennyiben megállapítják, hogy állatkínzás történt, a lefoglalását követően adják át az Egyesületnek, hogy gondozásukban maradjon.

b) Az Egyesület „Jegyzőkönyv helyszíni ellenőrzés lefolytatásáról” elnevezésű dokumentuma szerint a kutya gondozója (*H. P.*) úgy nyilatkozott, hogy 2017. szeptember 9-én, az éjszaka folyamán a Kerületi Rendőrkapitányság nyitotta fel a panaszos lakását, ahol a kutyát fél méteres flexi pórázon volt a radiátorhoz kötve, ürülékben, kórosan soványan találták. A kutyát a rendőrök a szomszédoknál helyezték el, a szomszédok napok óta hallgatták az állat folyamatos visítását.

c) A feljelentés alapján a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya még aznap (2017. szeptember 10-én) nyomozást rendelt el a Btk. 244. §-ának (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő, maradandó egészségkárosodást vagy pusztulást okozva elkövetett állatkínzás vétségének megalapozott gyanúja miatt, ismeretlen tettes ellen.

d) A nyomozás során tanúként hallgatták ki a feljelentőt (2017. szeptember 10-én 20 óra 59 perctől), aki a feljelentésben foglaltakat fenntartotta.

Tanúként hallgatták ki továbbá azt, aki a gondozásában tartotta a kutyát (*H. P.*) (2017. szeptember 10-én 21 óra 32 perctől), aki vallomástétele során előadta, hogy előző nap 21 óra 30 perc körül barátnőjéhez, *K. K.* ment vendégségbe, és kiültek a ház belső udvarán egy padra beszélgetni. Eközben arra lettek figyelmesek, hogy egy kutya keservesen nyüszít. Érdeklődtek az egyik lakótól (*M.* nevtől), hogy mit tud a kutyáról, aki annyit mondott, hogy 4-5 napja hallja a kutya nyüszítését a házból. A tanú és barátnője kiderítette, hogy hol hallható a kutya nyüszítése, és becsengettek, illetve kopogtak a lakásba, de senki sem nyitott ajtót. A kutya folyamatosan nyüszített. Ezt követően a tanú felhívta a rendőrséget és rendőri intézkedést kért. A lakás tulajdonosát állítólag napok óta nem látta senki. A ház portását megkérdezték, hogy a lakáshoz rendelkezik-e pótkulccsal, de ő nemleges választ adott, illetve megkérdezték, tud-e valamit a tulajdonosról, de csak azt tudta, hogy ott egy fiatalember lakik, elmondta nekik azt is, hogy napok óta nem látta, szerinte is valami baj lehet a lakóval. A rendőrök a Katasztrófavédelem segítségével 0 óra 30 perc körül felnyitották a kérdéses lakást, ahol nem tartózkodott senki. A tanú a lépcsőház folyosóról látta, hogy a lakás bejárati ajtaja mellett, a folyosó részen egy zsemleszínű francia bulldog kölyökkutya van kikötve a radiátor csövéhez egy félméteres flexibilis pórázzal, ami egy kutyahámhoz volt erősítve. A kutyának látszólag nem volt mozgástere, csak amennyit a fél méteres póráz megengedett. Két mellső lába nem érte a földet, csak a két hátsó lábán állt, és erősen kaparászott közben. A tanú azt is látta, hogy a kutya a saját ürülékében és vizeletében volt, a bundája is azzal szennyeződött. Az állat előtt volt egy kutyatál, abban azonban víz, élelem nem volt. A kutya orra teljesen ki volt száradva,

szemmel láthatóan nagyon sovány volt. A tanú telefonjával csinált fényképet is a kutyáról. A rendőrök megkérdezték tőle, hogy gondoskodik-e a kutyáról, mivel a tulajdonosát nem sikerült elérniük és a gondjaira bízzák, így került a tanúhoz a kutya. Miután átadták neki a rendőrök a kutyát, közölték vele, hogy hazamehet. Ezt követően a tanú visszament a barátnője lakásába és megfürdették a kutyát, majd pedig a tanú hazavitte magával, mivel a barátnője nem tarthat kutyát a lakásban. A vallomástétel napján értesítette az Egyesületet, elmondta nekik a történetet, és azt, hogy mit tapasztalt a kutyával kapcsolatban. Az állatvédők kimentek hozzá, és hivatalosan, papíron is átvették a kutyát a gondozásukba, ami azóta náluk van.

e) A nyomozó hatóság 2017. szeptember 10-én elrendelte a panaszos kutyájának lefoglalását, és az Egyesület képviselője részére történő mielőbbi átadását, mivel az állat érdekében mielőbb szükséges. A határozat indokolása szerint a bűncselekmény folytatásának megakadályozása érdekében a kutyát a gazdája felügyelete alól ki kell vonni és máshol kell elhelyezni.

A jegyzőkönyv tanúsága szerint a kutya lefoglalását 2017. szeptember 10. napján, 22 óra 35 perctől foganatosították, a Bp. kerület, H. utca [...] szám alatt (BRFK Kerületi Rendőrkapitányság épületében), a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 154. §-ának (1) bekezdése alapján. Ott jelen volt a panaszos, a nyomozó hatóság részéről pedig a Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály r. őrnagya. A jegyzőkönyvben, amit a panaszos is aláírt, az szerepel, hogy a kutyát az Egyesület képviselőjénél helyezik el, „mivel az állat érdekében ez szükséges. Az elhelyezés az állat állapota miatt előzőleg a mai napon már megtörtént”. A jegyzőkönyvet 23 órakor zárták le, amit a panaszos aláírt, és írásban úgy nyilatkozott, hogy a kényszerintézkedés módja ellen panasszal él.

f) A rendőrség továbbította a Testület részére azokat az elektronikus leveleket, amelyekben a panaszos a büntetőügy előadójának küldött a kutya egészségi állapotával kapcsolatos laboreredményt, illetve számos fényképfelvételt. A panaszos azokban úgy nyilatkozott, hogy a kutyáról gondoskodik, általában viszi mindenhol magával, de a munkahelyére nem viheti. A Testület a levelezés részletes ismertetésétől eltekintett. Úgyszintén eltekintett a Testület az ügy előadója által készített hivatalos feljegyzések tartalmának ismertetésétől.

g) A büntetőeljárásban tanúként hallgatták ki a panaszos lakásánál intézkedő két rendőrt is.

A r. őrmester vallomása azt tartalmazza, hogy a kérdéses napon 23 óra körül kaptak egy címet, többször is bejelentették, hogy egy kutya sírását hallják az ajtó mögül a panaszos lakcímén. Amikor a rendőrök megjelentek, ott volt két, 18-20 év körüli nő, akik elmondták, hogy 3 napja ott sír a kutya az ajtó mögött, a gazdáját nem látták több mint 3 napja. A r. őrmester többször bekopogott, és becsengetett, de nem reagált senki. A portást is megkérdezte, aki elmondta, hogy ő sem látta már pár napja a panaszost, és a kulcs sem volt a helyén. A rendőr elkérte a nők adatait, ellenőrizte őket a rendszerben, akik közben elmondták, hogy hasonló ajtó van ott, mint az övéké, és a kulcs benne lehet a zárban belülről. A r. őrmester felvette a kapcsolatot a B. Központtal, a Katasztrófavédelmet hívta a helyszínre, ők felfeszítették az ajtót, és a rendőr látta, hogy a kutyát kikötötték egy radiátorhoz. A póráz akkora volt (kb. fél-egy méter hosszú), hogy nem tudott volna a kutya lefeküdni, csak állni tudott. Víz volt előtte, de az is már kiborult, étel nem volt előtte. Elég sok vizelet és ürülék volt a kutya előtt szétkenve, az ajtó előtt is volt, össze-vissza, de volt pár kupac. A férfi nem

volt bent, bement a két nő is, a kutyát az egyik a pulóverébe csavarta és elkezdte törölgetni. A rendőr nem látta, hogy a kutya milyen állapotban van, mert egyből felkapták, mintha valami főnyeremény lett volna. Később kiérkeztek a mentők is, de nem volt ott a panaszos, így ők el is mentek. A Belváros Központ arra utasította a rendőrt, hogy a kutyát adja oda a két nőnek, amíg a panaszos nem érkezik haza, és addig maradjanak ott biztosítani a helyszínt, mert az ajtót nem lehetett visszazárni. Kb. fél ótig ott vártak, amikor is megérkezett a panaszos elég feldúlt állapotban, mert akkorra már beszélt vele Belváros Központ. 50-60 hívása volt, azt mondta, és hogy a munkája miatt a telefont nem tudta felvenni. Odament a biztonsági őr is, beszélt vele a panaszos, és akkor mondta utána a biztonsági őr, hogy ő reggel látta. Kérdezte a panaszos a r. őrmestertől, hogy hol van a kutya, amire a rendőr elmondta, hogy a két nőnél van. Azt követően becsengettek a szomszéd nőhöz, aki elmondta, hogy a kutya nincs nála, a barátnőjénél van a L. utcában. Felvette a panaszos a barátnővel a kapcsolatot, aki elmondta, hogy fél órán belül átadja neki a kutyát, ezt már nem várták meg a rendőrök, ezért nem tudják, hogy az megtörtént-e. A r. őrmester tanúvallomásaiban úgy nyilatkozott, hogy „ez arra ment ki, hogy a kutyát megszerezzék, mert eléggé úgy beszéltek róla. Tudták, hogy milyen kutyája van, mert látták, hogy sétáltatja, de ez 2-3 héttel ezelőtt volt. Tudták, hogy milyen fajta, hogy hány hónapos, és egyértelműen meg akarták szerezni.” A panaszos elmondta, hogy minden nap dolgozik, minden nap sétáltatja a kutyát, de hétvégén nem tudja magával vinni. Egyértelművé vált a végén, hogy a rendőröket szándékosan félrevezették, hogy odabent halott van, illetve hogy a kutyát akarták megszerezni mindenáron. A nők elmondták azt is, hogy a panaszos hiába fogja kérni, nem fogják visszaadni, meg hogy hazudni fognak, hogy már átadták másnak. A rendőr elmondta nekik, ha visszajön a panaszos, mindenképpen adják vissza a kutyát, mert csak átmenetileg van ott, amíg haza nem ér. Mivel a Belváros Központ utasította a rendőröket, hogy adják át a kutyát, nem is készült „adás-vételi”. Az egyik nő mondta, hogy neki is ilyen kutyái vannak, beilleszkedne közéjük ez a kutya. A házba sehogy sem tudtak bemenni, be sem tudtak nézni, se erkély, se ablak nem volt, muszáj volt benyomni az ajtót.

A r. őrmesternő vallomása azt tartalmazza, hogy amikor a Katasztrófavédelemtől megérkeztek, és felnyitották a panaszos lakásának ajtaját, megcsapta egy erős szag. Bementek a lakásba, az összes helyiséget megnézték, nem volt bent a panaszos. Az erkélyajtó nyitva volt, kimentek oda is, de ott sem volt senki. A r. őrmesternő – mivel az egyik nő felkapta és a pulóverébe beletekerte – nem tudta megállapítani, hogy a kutya alultáplált volt-e, mert nem ért hozzá, és úgy látta, hogy nem volt „kakis”. Állítása szerint hám volt a kutyán, nem pedig póráz a nyakörvén. A nő sírt, mert sajnálta a kutyát. A rendőrök közben próbálták elérni a tulajdonost, de Belváros Központ utasította a rendőröket, hogy ne vigyék az I. útra a kutyát, hanem adják át a szomszéd nő (K. K.) részére. „Erről semmi papír nem készült, de a jelentésbe beleírták, hogy a kutyáról ki gondoskodik.” Belváros Központ azt határozta meg, hogy a nő adja majd át a kutyát a tulajdonosnak, ha az megjelenik. Mivel az ajtót nem lehetett visszazárni, ezért a rendőrök ottmaradtak, és a helyszínt biztosították, de a nők elmentek a kutyával. Amikor a panaszos 4 óra 55 perckor hazaérkezett, elmondta, hogy mixerként dolgozik, azért nem vette fel a telefont, de nagyon kiborult, hogy az ajtaját feltörték. Akkor tájékoztatták a rendőrök, hogy milyen bejelentést kaptak, és a panaszos kérdezte őket a kutyáról. Elmondták, hogy odaadták a szomszéd nőnek, amire a panaszos közölte, hogy vissza kell szerezni a kutyát, mert beteg, de nem mondta, hogy milyen betegsége van. Mondta, hogy be fog menni a rendőrségre és feljelenti a rendőröket, illetve panaszt tesz. A rendőrök bementek a rendőrkapitányságra, és mivel nem lehetett telefonon elérni a szomszéd nőt, ezért a panaszossal elmentek a lakcímére, hogy a kutyát visszakapják. Kinyitotta az ajtót a nő, a r. őrmesternő megkérdezte, hol van a kutya. A nő azt válaszolta, hogy barátnője elvitte. A rendőr elmondta, hogy azt beszéltek meg, hogy a kutya nála marad, amíg a gazdája

nem jön érte. A nő akkor felhívta a barátnőjét, aki azt mondta, hogy fél órán belül ott lesz a kutyával. A panaszos közölte, hogy félóra múlva visszamegy, és akkor elviszi a kutyát. A rendőrök ezt már nem várták meg, mert meg kellett írni a jelentést. Miután eljöttek, nem tudja, utána mi történt. A portás már akkor jelezte, hogy ő látta aznap a panaszoszt elmenni, mikor már felnyitották az ajtót. Elmondta azt is, hogy minden nap szokta látni, hogy a panaszos leviszi a kutyát, naponta többször is. A r. őrmester is úgy nyilatkozott, hogy a nők elég feltűnően a kutyával kezdtek el foglalkozni, nem is érdekelte őket, hogy van-e valaki a lakásban. Kérdezték a r. őrmesternőtől, ha megjön a kutya gazdája, akkor vissza kell-e adni neki a kutyát. Nem akarta a nő visszaadni a férfinak, mert elmondta, hogy neki van otthon két ilyen kutyája, tudja, hogy hogyan kell ellátni őket. A rendőrnőnek az volt a benyomása, hogy „tisztában voltak azzal, hogy a panaszosnak semmi baja, és a kutyát akarták megszerezni mindenáron. A végén már eléggé összeállt a kép, és meg is akarták tartani a kutyát. Erre ment ki az egész.” A r. őrmesternő lehetségesnek tartja azt, hogy kifigyelték a kutyát korábbi sétáltatás során, megtetszett nekik, látták, hogy a kutya nem gömbölyödik, el akarták venni a tulajdonostól. Továbbá a kutyát nem régen köthette ki a panaszos, valószínűleg akkor, mikor elment dolgozni. Arra semmit nem mondott, hogy miért kötötte ki, csak annyit, hogy persze hogy sír a kutya, mert még csak 6 hónapos. Elmondta, hogy szerencsére olyan munkája van, hogy hét közben tudja vinni magával, csak hétvégén mixerkedik. Azt nem mondta, hogy első alkalommal kötötte-e ki, vagy előfordult már.

h) A büntetőeljárásban tanúként hallgattak ki egy személyt, aki a „Szurkolók az állatkínzás ellen” Facebook oldal üzemeltetője. Úgy nyilatkozott, hogy a panaszossal szembeni rendőri intézkedés napján kapott egy megkeresést egy személytől, aki kérte, hogy egy kutyamentésben segítsenek. A tanú visszautasította a segítséget, mert csak legális mentésekben és akciókban vesznek részt az állatvédő szervezetekkel és hatósággal együttműködve, nem pedig önállóan. Másnap kapott a tanú egy hívást a Facebook csoport társadminjától, hogy ugyanez a személy megkereste, de a társadmin is közölte vele, hogy hivatalosan hogy kell eljárni ilyen ügyben, hatósággal együtt. Ezután ért haza a panaszos, akit a tanú személyesen ismer, és elmondta neki, hogy betörték hozzá és a kutyája eltűnt. A tanú visszahívta a „társadmit”, és megkérdezte, ki kért segítséget. A „társadmin” megadta a nő telefonszámát, a tanú pedig felhívta. A nő elmondta, hogy a lakásba hatósággal és a Katasztrófavédelemmel együtt behatoltak, a kutyát a barátnője elvitte. A tanú felhívta ezt a másik nőt is, aki azt mondta, hogy a kutyaugatás miatt az ingatlant feltörették, aminek a végén a hatósági személy a kezébe adta a kutyát, később ő pedig átadta a kutyát egy adásvételivel a K. Állatvédelmi Járőrszolgálatnak. Ezután a tanú felhívta a járőröket, és beszélt K. A., aki megerősítette, hogy a kutya náluk van. A tanú úgy nyilatkozott, hogy szerinte az ingatlan feltöretésének teljesen más oka volt. A panaszos jelzése alapján a lakók már sokat panaszkodtak a kutyára. Elismerte, hogy a kutya tartásával és nevelésével kapcsolatosan vannak problémái, nem áll még kezdő gazdiként a helyzet magaslatán, de a kutyát szereti és ragaszkodik hozzá, és bármilyen segítséget elfogad, hogy megfelelő nevelést és gondozást kapjon. Elmondta, hogy pórázon otthagya, amire a tanú mondta, hogy az etetése és a tartása meglehetősen gondatlan volt, és nem tartunk így kutyát, illetve hogy hozzá is hozhatta volna a kutyát. A tanú szerint „arra ment ki az egész, hogy megszerezzék a kutyát”.

i) K. A. a nyomozó hatóság lefoglalt egy adathordozót, mivel az azon szereplő információk a büntetőeljárás során tárgyi bizonyítási eszközként szolgálnak.

A CD lemez két felvételt tartalmaz. Az első, 23 másodperc terjedelmű videofelvételen egy nő látható a kutya mellett, ami igen gyorsan eszik a táljából. A második, 9 másodperc terjedelmű

felvételen látható a panaszos lakásának ajtaja, egy nő azt mondja, „megmentünk”. Egy kutya vonyítása hallható a felvételen.

j) A nyomozó hatóság elrendelte a Btk. 244. §-ának (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő állatkínzás vétségének megalapozott gyanúja miatt folyamatban levő büntetőügyben a panaszos kutyájának állatorvos-szakértői vizsgálatát. A szakértő véleménye szerint a kutya tartásmódja nem volt alkalmas arra, hogy maradandó egészségkárosodását vagy pusztulását okozza. Az állat nem volt kórosan lesoványodott, az átlagosnál kisebb volt a testtömege, de a növekedéshez és a fejlődéshez szükséges minimális ellátást megkapta, a kikötése miatt a későbbi pszichés károsodás veszélye távolinak mondható. A szakértő testi vagy lelki bántalmazás szándékosságát nem vélte felfedezni. A kutya betegségét illetően a szakértő megállapította, hogy a műtéti beavatkozás nem sürgős, nem látott elhanyagolást annak elodázásában. A radiátorhoz való kikötés ugyanakkor nem volt indokolt, és megfelelő módszer az állat védelme érdekében. A kutya maradandó egészségkárosodást nem szenvedett el, a tartós kikötés veszélyezteteti/veszélyeztette volna a testi épségét (szabadulás során önmagában kárt okozhat). A maradandó egészségkárosodás vagy pusztulás azért maradhatott el, mert az állattal való bánásmód nem érte el azt a szintet, ami okozott volna az állatnak irreverzibilis szöveti, szervi elváltozást. A dokumentumokból nem derült ki, hogy az enyhén gyengébb tápláltsági állapot háttérében szándékos takarmánymegvonás áll, vagy a kutya egy nagyobb alom kisebb méretű egyede, vagy pedig elhanyagolás/figyelmetlenség áll a nem megfelelő takarmányozás háttérében. Az orvos véleménye szerint a tulajdonos gondoskodott az állat egészségi állapotáról, és megelőző intézkedéseket tett annak érdekében, hogy ne legyen beteg, illetve egy esetleges rejtett betegségre fény derüljön.

k) A nyomozó hatóság 2017. október 12-én megszüntette a kutya lefoglalását, és elrendelte a panaszos részére történő kiadását, egy héttel később pedig a nyomozás megszüntetéséről döntött. Az igazságügyi állatorvos szakértő véleményét alapul véve, a nyomozó hatóság megállapította, hogy az elkövető azzal, hogy az állatot kikötötte, annak maradandó egészségkárosodása vagy pusztulása nem állt fenn, ezért csak hanyag állattartás róható a terhére, de a szándékos bűncselekmény tényállási elemeit nem merítette ki.

l) A rendőrség továbbította a Testület részére további rendőrségi iratokat, amelyekből megállapítható, hogy a panaszos két ízben korábban is panaszt tett (2016. augusztus 28-án, illetve 2017. január 9-én történt) rendőri intézkedések miatt, amelyek ismertetésétől azonban a Testület eltekintett.

III.

A.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint az, akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában, a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kiletétől függően

- ba) az országos rendőrfőkapitány,
- bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy
- bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

A Testület eljárása az Rtv. említett rendelkezése alapján a panaszos egyoldalú akaratnyilatkozatán – kérelmén – alapul, amely az eljárás során szabadon módosítható, illetve a panaszos rendelkezési joga a panasz visszavonására is kiterjed. A Testület hivatalbóli eljárására ezen utóbbi esetben nincs jogszabályi lehetőség.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a panaszos – mint az ügy ura – 2018. július 3. napján olyan tartalmú nyilatkozatot tett, miszerint a panasznak a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság rendőrére vonatkozó részének kivizsgálását a továbbiakban nem kívánja. Ebben a tekintetben a panaszos a panaszát visszavonta.

B.

Az Állásfoglalás III. A. részében hivatkozott, az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése határozza meg a Testület hatáskörét. Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, azok, amelyek az Rtv. IV., V. és VI. Fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés),
- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

1) A panaszos által sérelmezett lefoglalás a Be. VIII. Fejezetének VII. Címe szerinti kényszerintézkedés, amely a bizonyítás érdekében vagy az elkobzás, illetőleg a vagyoneklobzás biztosítására a dolognak a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság általi őrzésbe vételét vagy megőrzésének más módon történő biztosítását jelenti. Szabályait a Be. 151-158. §-ai tartalmazzák. A Be. 154. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a lefoglalt dolog sorsáról (azt letétbe kell helyezni, vagy ha a dolog letétbe helyezésre nem alkalmas, vagy azt más fontos ok indokolja, a megőrzéséről egyéb módon kell gondoskodni).

A Testület a fentiek alapján érdemben nem vizsgálhatta a lefoglalás elrendelésének körülményeit, jogszerűségét. A Be. 195. §-a biztosítja a panasztételi lehetőséget a büntetőeljárásban, amellyel egyébként a panaszos a büntetőeljárás során élt is.

2) A panaszbeadvány szerint, amennyiben az intézkedő rendőrökben állatkínzás gyanúja felmerült, nekik hivatalból kellett volna feljelentést tenniük, amire azonban nem került sor. A feljelentés szabályait a Be. 171-172. §-a tartalmazza. A törvény szerint a feljelentés megtétele általában jog, kivételesen kötelezettség. A Be. 171. §-ának (2) bekezdés 1. mondata szerint a hatóság tagja köteles a hatáskörében tudomására jutott bűncselekményt - ha az

elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelenteni. Ennek elmulasztását a Testület szintén nem tudta érdemben vizsgálni.

3) A panaszos beadványában sérelmezte, hogy többszöri kérése ellenére sem kapott dokumentumokat a rendőrségtől. A panaszos ezt nem részletezte, azonban – tekintettel arra – hogy állatkínzás miatt büntetőeljárás indult, a Testület feltételezi, hogy a panaszos büntetőeljárás iratokra gondolt.

Az iratbetekintési jogot a Be. elszórtan szabályozza, a büntetőeljárás egyes résztvevői tekintetében (terhelt, védő, sértett, magán- és pótmagánvádló, magánfél, egyéb érdekelt), és a büntetőeljárás egyes szakaszaiban (a nyomozás során szűkebb körben, a nyomozás befejezését követően, illetve a bírósági szakaszban korlátlanul). A nyomozás során a gyanúsított megtekintheti: azon nyomozási cselekményről készült jegyzőkönyvet, amelynél jelen volt, nyomban, továbbá a szakvéleményt; az egyéb iratokat pedig akkor, ha a nyomozás érdekeit nem sérti [Be. 186. § (1)-(2) bekezdés]. A nyomozás befejezését követően a gyanúsítottnak teljes iratbetekintési joga van, kivéve a zártan kezelt iratokat [Be. 193. § (1) bekezdés]. A Testület az iratbetekintés szabályainak megtartását érdemben nem tudta vizsgálni.

4) A panaszbeadvány károkozásra vonatkozó része tekintetében a polgári jogi szabályok irányadóak, ezért a Testület érdemben nem vizsgálhatta magának a kárnak a kérdését.

A Testület – hatáskörének hiányára figyelemmel – nem vizsgálhatta érdemben a tehát a lefoglalásra, a feljelentési kötelezettségre és az iratbetekintésre vonatkozó panaszrész, úgyszintén a kártérítés kérdését.

IV.

A panaszos sérelmezte a magánlakásába történt, károkozással járó behatolást, értéktárgyai védelmének elmulasztását, kutyájának a birtokából való kikerülését és idegen személynél történő elhelyezését, és a felvilágosítás hiányát, valamint az azzal kapcsolatos dokumentáció hiányát. Panaszolta továbbá a rendőri hangnemet, és a panasztételi lehetőség megtagadását.

Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a VI. cikkében foglalt otthon tiszteletben tartásához, illetve a XIII. cikke szerinti tulajdonhoz való jogát és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) a) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrségnek keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a panaszossal szemben.

A panaszbeadvány szerint a panaszos a rendőri intézkedést megelőző napon éjszakára ment dolgozni, és másnap reggel értesítették, hogy a rendőrség behatolt a lakásába, ezért haza sietett. A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján továbbá a panaszos úgy nyilatkozott, hogy a 6 hónapos kutyáját általában mindenhol magával viszi, de a munkahelyére nem viheti be, ezért a lakásban tartotta. A panaszbeadvány szerint továbbá a panaszost az ott lakók nem ismerik, ő sem ismeri a szomszédokat.

A rendőrségi iratok alapján megállapítható, hogy a rendőri intézkedés előzménye az volt, hogy három telefonos bejelentés történt a 112-es segélyhívó számon a BRFK ügyeletére, lényegét tekintve azonos tartalommal: a panaszos lakásában 3 napja nyüszít egy kiskutya, és a tulajdonost napok óta nem látták, csengetésre sem nyit ajtót a panaszos. A rendőrök a helyszínen felvették a kapcsolatot a bejelentővel, aki elmondta, hogy az érintett lakásban életvitelszerűen tartózkodó panaszost napok óta nem látták, csak a kutya vonyítását hallják, attól tart, valami baj történhetett vele, illetve szerinte a kulcs benne van a zárban. A biztonsági cég alkalmazottja elmondta, hogy a lakáshoz tartozó lakáskulcs nincs a portaszolgálaton. A bejárati ajtó felnyitását követően egy másik biztonsági őr jelezte a rendőröknek, hogy 2017. előző este látta a panaszost, amint az épületet elhagyja.

Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 19. pontja értelmében a rendőrség a Magyarország Alaptörvényében (a továbbiakban: Alaptörvény), az Rtv.-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében ellátja a segélyhívó számok fogadásából eredő feladatokat.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak.

Az Rtv. 24. §-a rendelkezik a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségéről: a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

Az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az Rtv.-ben foglaltak figyelembevételével – engedelmességgel, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Az Rtv. 13. §-ának (1) és (3) bekezdései szerint továbbá a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítania kell.

A Testület megállapította, hogy a segélyhívó számon tett bejelentések mindenképpen olyan körülményeknek tekinthetők, amelyek következtében, az Rtv. 13. §-a alapján a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége keletkezett. A rendőri intézkedéssel nem sérült a panaszos tisztességes eljárásához való joga.

2) A panaszos sérelmezte azt, hogy a rendőrség nem volt megfelelően körültekintő, amikor a lakásába való behatolás mellett döntöttek: a szomszédok őt nem is ismerik, illetve a biztonsági szolgálat embere is látta őt a házból távozni este.

A rendőrségi dokumentumokból megállapítható, hogy három állampolgári bejelentés érkezett a 112-es segélyhívó számra, ami alapján a rendőrök a helyszínre érkeztek. A helyszínen két bejelentőt hallgattak meg a rendőrök, a portaszolgálattal vették fel a kapcsolatot és a házban dolgozó biztonsági szolgálat egyik munkatársát is meghallgatták. A rendőrségi iratokban ugyanakkor az is szerepel, hogy a lakásba való behatolást követően találkoztak a biztonsági cég másik dolgozójával, akitől megtudták, hogy előző este a panaszos otthon volt, és eltávozott (feltehetően dolgozni ment). A Testület figyelembe vette az intézkedő rendőrök

büntetőeljárásban történt tanúkenti kihallgatása során tett nyilatkozatát is, amiből kiderül, hogy a bejelentést tevő nő feltehetően eléggé ismerték a kutyát, és azt akarták megszerezni, nem is érdekelte őket, hogy a panaszos benn van-e a lakásban, és történt-e baja.

Az Rtv. 24. §-a a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét szabályozza. Eszerint: a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget megadni.

Jelen esetben a rendőrök akkor jártak volna el jogszerűen, ha megjelennek a helyszínen, ahol adatgyűjtést végeznek: tisztázzák, hogy ki lakik a kérdéses lakásban, felveszik a bejelentőkkel a kapcsolatot és meghallgatják őket, egyéb adatgyűjtést végeznek (portaszolgálat alkalmazottjának, további szomszédoknak a meghallgatásával).

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a megjelent rendőrök minden tőlük telhetőt megtettek-e a panaszolt esetben, ugyanakkor megállapítja azt, hogy a bejelentők közül az állatkínzás miatt feljelentést tevő telefonos bejelentő feltehetően megtévesztette a rendőröket magatartásával.

A Testület kimondja, hogy a bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy a rendőrség megfelelően eleget tett-e az Rtv. 24. §-a szerinti kötelezettségének, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

3) A Testület vizsgálta a rendőrség magánlakásban való intézkedését, illetve azt, hogy mennyiben tett eleget a birtokos értesítése és a vagyon védelmére vonatkozó kötelezettségének.

a) Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során [...] a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Az Rtv. X. Fejezetében, az értelmező rendelkezések között található a magánlakás fogalma. A 97. § (1) bekezdés c) pontja szerint magánlakás: a lakás (üdülő, nyaraló vagy a lakás céljára használt egyéb helyiség, létesítmény, tárgy), az ahhoz tartozó nem lakás céljára szolgáló helyiség, létesítmény, bekerített terület.

Az Rtv. 39. §-a rendelkezik a magánlakásban intézkedésről. Eszerint – az Rtv.-ben tételesen felsorolt kivételektől eltekintve – a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be. Ilyen kivételnek minősül a törvényhely a) pontja szerint a segélyhívás esetén vagy öngyilkosság megakadályozása céljából, illetve a c) pontja szerint a közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében történő magánlakásban intézkedést.

A Testület – az Állásfogalás IV. rész 2) pontjában tett megállapításával összefüggésben – nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az Rtv. 39. §-ában meghatározott magánlakásba belépés lehetőségét megteremtő bármelyik ok fennállt-e, és hogy a rendőrség megalapozottan, kellő körültekintéssel döntött-e a panaszos magánlakásba történő behatolásáról. **A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján úgy ítélte meg, hogy a panaszos magánlakás tiszteletben tartásához fűződő jogának, illetve a tulajdonhoz való jogának sérelme nem megállapítható.**

b) A panaszbeadvány szerint a panaszos lakásához tartozó erkélyajtó, illetve a szúnyoghálós ablak is nyitva volt, a rendőrség azokon keresztül is bejuthatott volna a lakásba.

A rendőrségi dokumentumok közül az elsődleges jelentés mindössze azt tartalmazza, hogy az egyik bejelentő szerint a kulcs belülről benne van a zárban. Arra vonatkozóan nincs adat, hogy volt-e más behatolási lehetőség a lakásba. Az intézkedő rendőrök közül a r. őrmester tanúvallomása során úgy nyilatkozott, hogy sem erkély, sem ablak nem volt, ezért kellett benyomni az ajtót. Ezzel szemben a r. őrmesternő tanúvallomásában az a körülmény szerepel, hogy az erkélyajtó nyitva volt.

Az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint továbbá több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. A Testület a panaszos (egyik intézkedő rendőr nyilatkozatában is alátámasztott) állítását tartja valószínűbbnek, azaz azt, hogy az ajtó megrongálása nélkül, a nyitott erkélyajtón keresztül is bejuthatott volna a rendőrség a panaszos lakásába. A panasz ezen részét illetően kimondja, hogy a rendőrség azáltal, a panaszos bejárati ajtajának megrongálásával jutott be a lakásba, nem a legmegfelelőbb módját választotta a magánlakásban intézkedésnek. **A rendőrség az arányosság elvének figyelmen kívül hagyásával sértette a panaszos tulajdonhoz való jogát.**

c) A panaszos magánlakásban intézkedésről tájékoztatása és a rendőrség vagyonvédelem érdekében tett kötelezettségei tekintetében a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

A panaszbeadvány szerint a panaszosnak a rendőri intézkedés napján 0 óra 40 perc és 4 óra 40 perc között 24 nem fogadott hívása volt a mobiltelefonján. A panaszos dolgozott, és munkahelyén nem használhatta mobiltelefonját. Állítása szerint őt a szomszédok nem ismerik (ebből következően telefonszámát sem ismerték). A bejárati ajtó zárja teljesen tönkrement, ami miatt a teljes ajtócsere szükségessé vált. A lakásban levő ingóságok mellett nagyobb összegű készpénz is volt, és a hétvége miatt lakatost sem tudott hívni a panaszos, nyitott ajtónál kellett aludnia.

A rendőrség által a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumok szerint a panaszos lakásában személyes okmányt nem találtak a rendőrök, csak egy ételrendelési bizonylatot, amin a panaszos neve és egy mobiltelefonszám szerepelt. A Központon keresztül azonosították, hogy a telefonszám a panaszosé, feltehetően ő tartózkodik életvitelszerűen a lakásban. A rendőrség 4 óra 15 perckor tudta sikeresen értesíteni telefonon keresztül a panaszost, aki 4 óra 55 perckor érkezett a helyszínre és az ott tartózkodó rendőrök tájékoztatták a történetéről. A rendőrök a panaszos megérkezéséig biztosították a helyszínt. Fényképfelvétel a megrongált bejárati ajtóról nem készült.

Arra vonatkozóan nincs adat egyik részről sem, hogy a panaszos kérte-e, hogy a lakását (az abban fellelhető ingóságok és készpénz megóvása érdekében) őrizze valamilyen módon a rendőrség, amíg a bejárati ajtó ismét zárhatóvá válik.

Az Rtv. 39. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a birtokos távollétében történt behatolást követően – a végrehajtási eljárásban való közreműködés kivételével – a rendőrség köteles a birtokost tájékoztatni, és a vagyonvédelem érdekében szükséges intézkedést megtenni.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése elvi éllel rögzíti, hogy a rendőrség óvja az ember jogait.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrség eleget tett a behatolást követően a birtokos felé fennálló tájékoztatási kötelezettségének, ami által nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A vagyoni védelmi kötelezettség megfelelő teljesítése tekintetében a Testület a bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni, ezért ebben a tekintetben a panaszos tisztességes eljáráshoz és tulajdonhoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.

4) A Testület külön pontban vizsgálta azt, hogy a rendőrség mennyiben tett eleget annak, hogy a panaszos kölyökkutyáját biztonságba helyezze.

A Testület ezen a ponton szintén azt vizsgálta, hogy a kutya vonatkozásában az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdés 2. mondatában (a rendőrség óvja az ember jogait) és a 39. §-ának (3) bekezdésében foglaltak (a rendőrség a behatolást követően a vagyoni védelem érdekében szükséges intézkedéseket köteles megtenni) mennyiben teljesültek.

A Szolgálati Szabályzat 15. §-a rendelkezik a gondoskodásra szoruló személyek és az őrizetlenül maradó vagyontárgyak megóvására tett ideiglenes intézkedésekről. A jogszabályhely bekezdése azonban kifejezetten azokat az eseteket említi, amikor előállítás, elővezetés vagy biztonsági intézkedés során szállítják el a személyt a lakásából. Ilyen esetekre azt mondja a Szolgálati Szabályzat, hogy haszon- és díszállatok gondozására a helyi önkormányzat jegyzője útján kell intézkedni.

Az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdése továbbá kimondja, hogy a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

A panaszos állítása és a rendőrségi dokumentumok egybevágnak abban a tekintetben, hogy amikor a panaszos a lakásba érkezett, akkor a kutyája már nem volt a helyszínen. A rendőrségi dokumentumokból továbbá az is kiderül, hogy a Központ arra utasította a rendőröket, hogy a helyszínen tartózkodó bejelentőnek adják át a kutyát. Amikor a panaszos hazatért, és a bejelentő szomszédhoz a rendőrökkel együtt becsengetett, a kutya már nem a szomszéd, hanem egy másik személy birtokában volt. A panaszos ezt követően hosszabb ideig nem tudott a kutyája hollétéről.

A rendőrségi dokumentumokban nincs arra vonatkozóan utalás, illetve a rendőrség utóbb sem adott arra magyarázatot, milyen jogszabályi rendelkezés alapján döntöttek arról, hogy egy (a panaszos számára egyébként ismeretlen) magánszemélynek adják át a kutyát. A rendőrségi dokumentumok egybevetéséből azonban az is kiderül, hogy abban az időpontban, amikor a kutyát idegen személy részére átadták, nem volt elrendelt büntetőeljárás állatkínzás vétsége miatt: a panaszolt rendőri intézkedés ugyanis 2017. szeptember 10-én éjszaka történt, a szomszéd a feljelentést 19 óra 31 perctől terjesztette elő szóban, majd 20 óra 59 perctől ugyanezt a személyt a már elrendelt nyomozásban tanúként hallgatták meg.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a kutya elhelyezése, és elvitele elrendelt lefoglalás nélkül, illetve nem is a Be. 177. §-a szerinti halaszthatatlan nyomozási cselekményként történt. (A halaszthatatlan nyomozati cselekményként is elrendelhető lefoglalás jellegzetessége, hogy határozat nélkül történik, azonban utólag szükséges az alakszerűség. Erre azonban nincs semmilyen utalás a nyomozati iratok között). Ezért a rendőri intézkedés időpontjában az Rtv. szerinti vagyoni védelmi kötelezettségre vonatkozó szabályozás, nem pedig a Be. szerinti lefoglalás (illetve a halaszthatatlan nyomozati cselekménykénti foganatosítása) szabálya volt irányadó. Ennek okán a Testület hatáskörébe tartozónak ítélte a panasz ezen részének érdemi vizsgálatát is. A Testület ezen álláspontját alátámasztja az elsődleges jelentés megfogalmazása is: „a kutya gondozásáról a gazdájához történő visszajuttatásáig a bejelentő gondoskodik”.

Megállapította, hogy a rendőrség nem a megfelelő módját választotta a kutya védelmének, ráadásul – mivel a panaszos hazaérkezésekor nem volt elrendelt büntetőeljárás – nem volt olyan körülmény, ami miatt a rendőrség ne adhatta volna át a panaszosnak a kutyát. A rendőrök azonban nem is tudtak a kutya hollétéről tájékoztatást adni a panaszosnak.

A Testület megállapítása szerint a rendőrség a panaszos kutyájának vonatkozásában megsértette a vagyonvédelmi kötelezettségét, továbbá a tájékoztatás-adási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ami a panaszos oldalán a tulajdonhoz és a tisztességes eljáráshoz való jog súlyos fokú sérelmét idézte elő.

5) A panaszos külön sérelmezte azt, hogy semmilyen dokumentumot nem kapott arról, hogy a kutyája hova került, illetve egy cetlire írták fel a szomszéd nevét és telefonszámát, akinek átadták a kutyát.

A rendőrségi dokumentumok közül az elsődleges jelentés mindössze azt tartalmazza, hogy a kutya gondozásáról a gazdájához történő visszajuttatásáig a bejelentő gondoskodik. Az elsődleges jelentés mellé semmilyen másik dokumentumot nem csatoltak az intézkedő rendőrök. A rendőrnő kiegészítő jelentésében megerősítette ezt a tényt: sem fényképfelvétel a kutyáról, sem hatósági jegyzőkönyv az átadásáról nem készült. A rendőrök megerősítették azt, hogy egy papírlapra írták fel annak a személynek a nevét, akinek a kutyát átadták. A nyomozó hatóság csak 2017. szeptember 10-én 22 óra 35 perckor rendelte el a panaszos kutyájának lefoglalását, (és az Egyesület képviselője részére történő mielőbbi átadását, amit azonban már korábban foganatosítottak).

A Testületnek – az Állásfoglalás III. részében kifejtett álláspontja alapján – hatáskörén kívül esik a panaszos cselekményének a jogi minősítése, ezért nem annak megítélésébe nem bocsátkozott bele, hogy büntetőeljárás szükséges volt-e lefoglalni a kutyát (ennek megítélése a bűnügyi hatóságra tartozik).

A Testület ugyanakkor az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése és a 2. §-ának (1) bekezdés 1. mondata alapján vizsgálta a panasz ezen részét. Az előbbi törvényhely szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Az utóbbi rendelkezés pedig kimondja, hogy a rendőrség óvja az ember jogait. **A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján úgy foglalt állást, hogy a rendőrség a fenti mulasztással súlyosan sértette a panaszos tulajdonhoz és tisztességes eljáráshoz való jogát.**

6) A panaszos sérelmezte azt is, hogy a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányságon a csoportparancsnoki feladatot ellátó rendőrnő rácsapta a panaszosra az ajtót, amikor először bement a rendőrségre, üvöltözött vele, sérelmezte a rendőrnő hangnemét is, aki úgy felelt, hogy „a rendőrök nem laptoppal járnak”. Egy másik alkalommal ugyanez a rendőrnő „letámadta” a panaszost a rendőrségi épület folyosóján, illetve azt mondta neki, hogy „örüljön, hogy a kutyáját nem az Illatos útra vitték”.

A BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály r. őrnagya volt a panaszos által megjelölt rendőrnő, aki utólagos jelentésében úgy nyilatkozott, hogy rendőrségen megjelent panaszos a kutyájáról érdeklődött az „ügyeletes tisztet” keresve. A r. őrnagynő elmondta, hogy nem tud az esetről semmit, mivel arról nem kapott jelentést, mert a bejelentés a 112-es segélyhívószámra érkezett, ezért a Belváros Központ irányította az intézkedést, és türelmét kérte. Amikor pedig megtudta, hogy történt a kért rendőri intézkedés, a csoportvezetői helyiségbe invitálta a panaszost, és megkérdezte tőle, hogy miben segíthet. A szolgálatirányító parancsnok beküldte az intézkedő járőröket, akiktől a rendőrnő tájékoztatást kért, és rendelkezett arról, hogy segítsen a kutya gazdájának való visszaadásában. A rendőrnő végig segítőkész volt a panaszoshoz, igyekezett számára minden szükséges felvilágosítást és segítséget megadni. Megkérdezte tőle, hogy ez így megfelelő lesz-e a számára, melyre azt a választ kapta, hogy igen, szeretné a kutyáját ilyen formán visszakapni. A rendőrnő elmondta neki, hogy az élet és testi épség védelme előtte áll a vagyonvédelemnek, így mivel nem feltételezhetik az intézkedő rendőrök a bejelentő rosszhiszeműségét, a jogszabályoknak megfelelően jártak el, amikor betörték az ajtót.

A Testület utal az Rtv. fentebb már hivatkozott 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület a fentiekén túlmenően utal a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakra, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A Testület a rendelkezésre álló, egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a rendőri hangnem tekintetében, ezért a panaszos emberi méltóságához való alapvető jogának sérelme nem állapítható meg.

7) A panaszbeadvány szerint a r. őrnagyot kérte a panaszos a rendőri intézkedés napján, hogy panaszáról vegyen fel jegyzőkönyvet, amire a rendőrnő azt felelte, hogy a BRFK Teve utcai épületében tud panaszt tenni.

A rendőrnő állítása szerint nem említette a panaszos, hogy panaszt kíván tenni.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint az Rtv. V. és VI. Fejezetében foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont

személyt tájékoztatni az Rtv. szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről. Az Rtv. fentebb említett 92. §-ának (1) bekezdése választást enged annak a személynek, akinek az IV-V. Fejezetében (a 46/A-46/C. § kivételével), valamint a VI. Fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette: választása szerint vagy az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy a Testülethez fordulhat panasszal. Jelen esetben tehát a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitánysághoz fordulhatott a panaszos, ahonnan jogszerűen nem küldheti el a rendőr.

A panaszos a törvény által biztosított határidőn belül a Testülethez fordult, tehát panaszjoga korlátozás nélkül érvényesült. **A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ugyanakkor nem megállapítható az, hogy egyrészt a panaszos valóban jelezte-e panasztételi szándékát, másrészt pedig az sem, hogy az intézkedő rendőr megfelelő módon tett-e eleget a panasztételről való tájékoztatási kötelezettségének. Utóbbi miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelme nem megállapítható.**

V.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a konkrét ügyben a rendőröknek a segélyhívó számra érkezett bejelentések alapján intézkedési kötelezettségük keletkezett, ami által nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a magánlakásba belépés lehetőségét megteremtő ok fennálltáról, és arról, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e a panaszos magánlakásba történő behatolásáról, ezért a magánlakás tiszteletben tartásához fűződő jogának, illetve a tulajdonhoz való jogának sérelme nem megállapítható. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ugyanakkor a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrség az arányosság elvének figyelmen kívül hagyásával sértette a panaszos tulajdonhoz való jogát, amikor nem más módját választotta a magánlakásba való bejutásnak. A rendőrség eleget tett a behatolást követően a birtokos felé fennálló tájékoztatási kötelezettségének, ami által nem sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, viszont az ingatlan és az ingóságok tekintetében a vagyoni védelmi kötelezettség megfelelő teljesítése (ezáltal pedig a panaszos tisztességes eljáráshoz és tulajdonhoz való jogának sérelme) nem volt megállapítható. A panaszos A rendőrség a panaszos kutyájának vonatkozásában megsértette a vagyoni védelmi kötelezettségét, továbbá a tájékoztatás-adási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ami a panaszos oldalán a tulajdonhoz és a tisztességes eljáráshoz való jog súlyos fokú sérelmét idézte elő. Azzal továbbá, hogy nem történt dokumentáció ennek vonatkozásában a helyszínen, súlyosan sérült a panaszos tulajdonhoz és tisztességes eljáráshoz való joga. A csoportparancsnoki feladatot ellátó rendőr által tanúsított hangnem, illetve az általa a panasztételi lehetőségről való tájékoztatás megtörténte tekintetében – az ellentmondó bizonyítékok miatt – a panaszos emberi méltóságához, illetve tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható.

Az egyes alapjogok sérelme már egyenként is elérte azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza, ezért a többszöri jogsérelmet súlyosító körülményként értékelte a Testület. Ennek megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján – az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2018. július 12.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Cservák Csaba
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET